

Твои Звезды, Одесса

Если зажигаются Звезды, значит это кому-нибудь нужно...

По инициативе Всемирного клуба одесситов в 2014 году на Ланжероновской улице появилась Аллея Звезд.

Александр Довженко, Антонина Нежданова, Владимир Жаботинский, Вера Холодная, Анна Ахматова, Эдуард Багрицкий Михаил Водяной, Кира Муратова, Юрий Кузнецов, Валентин Хруц, Олег Соколов, Михаил Жванецкий.. Ежегодно здесь устанавливаются и открываются новые Звезды в честь деятелей культуры, прославивших наш город. На топонимическую комиссию Одесского горсовета представляется список деятелей культуры, с юбилейными датами.

Зажигаются Звезды и в это тяжелое военное время. В День города 2 сентября 2023 года осуществить это по определенным причинам не удалось.

Но в начале марта уже 2024-го, к Всемирному Дню писателя в Одессе Аллея Звезд пополнилась новыми именами.

Михаил Иванович ЖУК – выдающийся украинский художник,

литератор, педагог (2.10.1883-7.06.1964). Будущий мастер кисти и пера родился 140 лет назад, 2 октября 1883 года. Был выпускником Киевской рисовальной школы и Краковской академии изящных искусств, одним из основателей Украинской академии искусств в Киеве в 1917 году. В 1925 году Михаил Жук был приглашен в Одесский политехникум искусств в качестве

профессора графики, и в дальнейшем вся его жизнь была связана с нашим городом. Здесь в 1930 году украинская

общественность широко отмечала 25-летие его художественной и педагогической деятельности.

М. Жук много работал в жанре портрета, занимался оформлением книг и вошел в историю украинского искусства как один из самых ярких его представителей. В Одессе издавались его стихи, сказки, пьесы, всего выпущено 10 книг. По его пьесам шли спектакли в разных театрах страны. В 1930-х годах художник подвергся репрессиям, после чего перестал заниматься живописью. Предметом его художественной и педагогической деятельности стала керамика. Умер Михаил Иванович Жук в Одессе в 1964 году и похоронен на 2-м христианском кладбище.

А на фасаде дома по ул. Канатной, 76, где жил художник, в память о нем установлена мемориальная доска.

Александр Владимирович КОЗАЧИНСКИЙ – известный одесский писатель, журналист (29.07.1903-8.01.1943). Автор знаковой для Одессы повести «Зеленый фургон».

Его жизнь похожа на головокружительный остросюжетный роман. Октябрьский переворот, бесконечная смена властей, послевоенная разруха покaleчили не одну судьбу, отразились на жизнях людей, в том числе, и Александра Козачинского. Дворянский сын, примерный гимназист, голкипер одесской футбольной команды «Черное море», инспектор одесского уголовного розыска, главарь банды налетчиков, репортер газеты, писатель. И это все об одном одесском мальчишке, прожившем короткую жизнь, всего 40 лет. И все могло бы закончиться значительно раньше, если бы не гимназический друг Евгений Катаев (Петров), спасший ему жизнь. Он же настоял, чтобы Козачинский взялся писать повесть об истории их юности. Так Катаев стал прототипом Володи Патрикеева, а Козачинский – конокрада Красавчика.

За свою недолгую жизнь Александр Козачинский написал всего несколько рассказов и одну повесть. Но какую! «Зеленый фургон» любим многими поколениями читателей, его неоднократно экранизировали. Но многие страницы биографии автора так бы и остались неизвестны, если бы не краевед, коллекционер, Почетный член ВКО и Почетный гражданин города Михаил Пойзнер, который несколько лет вел кропотливую работу, собирая материалы о жизни писателя. Итогом его труда стало издание книги об Александре Козачинском и установка мемориальной доски в память о писателе на фасаде дома №1 по улице Базарной.

В апреле 2023 года исполнилось 80 лет со дня рождения А. Дорошенко.

Александр Викторович ДОРОШЕНКО – известный одесский писатель и ученый (15.04.1943 – 8.04.2021). Являлся доктором технических наук, профессором, заведующим кафедрой Одесской государственной академии холода, академиком МАХ. Говорят, талантливый человек талантлив во всем. Александр Викторович собственным примером подтвердил эту старую истину. Наряду с учеными степенями и званиями в нем проявился писательский дар.

Его книги – это гимн Городу, стоящему на берегу Черного моря. Писатель создал свой неповторимый жанр литературы – поэтично-исторический, интеллектуальный, документально-лирический. Романы и повести Александра Дорошенко давно полюбили читатели.

В числе произведений автора – «Переправа через Стикс», «Сентиментальное путешествие», «Атлантида Евреев» и «Сохраняю мою Речь», поэма «Мой Город», «Стерегищие глаза кошек», «Бедный кролик», «Отпусти мой Народ».

В 2007 году Александр Дорошенко стал лауреатом премии «Твои имена, Одесса».

600 фото Михайла Рибак

16 лютого у Всесвітньому клубі одеситів відбулася презентація незвичайної книги – «600 фото Михайла Рибак».

У чому ж незвичайність видання? Це легко зрозуміти, як тільки перевертаєш першу сторінку. Епоха, в якій жили ті, кому сьогодні від сорока і старших, обрушується документальною точністю кожного кадру, дістаючи з пам'яті спогади про те, як ми жили, працювали, любили, відпочивали, виховували дітей, подорожували, творили, мріяли...

Для тих, хто раптом забув, хто такий Михайло Рибак. Адже час безжалюдно минає, і знаменитого фотохудожника немає з нами майже чверть століття. Михайло Рибак все своє творче життя прожив в Одесі, проте його знали далеко за межами не лише нашого міста, а й країни. Заслужений журналіст України мав сім персональних виставок. Учасник та лауреат багатьох міжнародних, всеукраїнських конкурсів та виставок. Працював фотокореспондентом у всіх провідних одеських газетах, найбільше – 17 років – у «Вечірній Одесі».

Загалом, як гарно назвав свою передмову, присвячену книзі фотографій Михайла Рибак, ще один метр одеської журналістики Євген Голубовський – «Він знав усіх, його знали всі».

Зібрав та видав книгу фотосвідчень минулої епохи син майстра – Аркадій Рибак, також відомий одеський журналіст, багаторічний редактор газети «Порто-Франко», лауреат літературної премії імені Костянтина Паустовського. Аркадій Михайлович подарував книгу читачам бібліотеки №2 імені Костянтина Паустовського. Дякуємо автору, лауреату премії імені К. Г. Паустовського за співпрацю з бібліотекою №2.

Карина АПАРИНОВА,
бібліотека – філія 2 ім. Костянтина Паустовського.

М. Рибак. Автопортрет. 1990 р.

Михайло Рибак був одним із найвідоміших фотомайстрів Одеси, заслуженим журналістом України.

Протягом довгого часу син майстра ретельно відбирав найкращі фотографії батька і в підсумку зібрав їх під однією обкладинкою нової книги, названої просто «600 фото Михайла Рибак».

День презентації альбому був обраний не випадково. Саме цього дня вийшов перший номер газети «Порто-Франко», у якій працював Михайло Бенціонович Рибак. У стінах редакції він довгі роки зберігав свій фотоархів, без якого не вдалося видати цей альбом.

Редактор «Порто-Франко» відомий журналіст Аркадій Рибак у день народження газети представив книгу свого батька, яку він творив із великою ретельністю, любов'ю та професіоналізмом. Аркадій Михайлович розповів, що у них із батьком була спільна творча лабораторія, яка знаходилася у двох кімнатах 30-метрового підвалу. Там Рибак-старший у стелажі з коробками, в окремих конвертах зберігав негативи, результат 40-річної роботи, можна сказати, фотолітопис міста. Але одного разу, повернувшись із тривалої поїздки, син виявив, що підвал порожній, а замки змінені. Як вдалося так швидко приватизувати та перепрода-

ти приміщення, що було у комунальній власності, залишалося лише здогадуватися. Ось тут і згадав син про відбитки батька, які зберігалися в редакції «Порто-Франка». Ідея видати фотоальбом зрела у Аркадія Михайловича давно. Але війна прискорила справу, підштовхнувши до цього, давши зрозуміти, що не можна заважати. Почалася копітка робота. Альбом розбито на десять тематичних блоків. А в них ціла епоха другої половини минулого століття. З тисячі знімків були відібрані самі. У цьому зможуть переконались щасливі власники унікального фотоальбому. Рибак не вважав себе, як тепер заведено говорити, фотохудожником. Він позиціонував себе репортером. Він був фотомисливцем, який не знав поняття робочого часу. Робочим часом було все його життя, син завжди пам'ятав його в робочому процесі, з фотоапаратом на плечі, а краще з двома, з кофром зі змінною технікою. Михайло Рибак волів лише чорно-білу фотографію.

«Ніякі кольори не можуть так передати стан душі, як білий та чорний», – вважає майстер. Кажуть, що людина жива, поки про неї пам'ятають. І новий альбом – дань пам'яті, поваги та визнання його таланту.

Наталія БРЖЕСТОВСЬКА